

Poulina Slættanes
JÓLALØTUR

Leikur í 9 þørtum
(Pallurin er skilaður í tvey)

1986

Leikarar:

Mamman, Anna _____
Pápin, Mortan _____
Árant, sonur _____
Ása, dóttir _____
Omman _____
Sigrid Jacobsen _____

1936

Leikarar:

Brita í Ólavsstovu _____
Pætur í Ólavsstovu *hjún* _____
Malla, dóttir _____
Jógvan, sonur _____
Jóannes, sonur _____
Janus, sonur _____
Sunneva, vinkona Mallu _____
Sanna, kona í grannalagnum _____
Birna niðri í Stovu _____
Durita, dóttir hennara _____

1. partur

1986 *Vit hoyra útvarpsmorgunsending, og á pallinum stákast ung kona við eitt morgunmatarborð. Hon fer út í dyrnar, rópar ótolin.*

Mamman: Árant, veitst tú ikki, hvat klokkan er? (*Hon heldur fram við stákani. So kemur Árant svøvntungur inn, blakar skúlataskuna á gólvið, narrar eyguni og setur seg geispandi við borðið*)

Mamman: (*hyggur upp á hann*) Góðan morgun Árant.

Árant: (*óskiljandi*) Góðan morgun (*geispar so*)

Mamman: Har sært tú sjálvur. Orkar ikki av seingini; eyguni í tær eru líka fýrkantað í morgun, sum tey vóru í gjárvkveldið. Hatta videoið tekur mátt og megi frá okkum øllum. (*Alt hetta sigur hon, meðan hon skundisliga stákast*) Er pápi ikki uppi enn?

Árant: (*eitt sindur meira vakin*) Eg haldi, at hann rakar sær.

Mamman: So man hann fara at verða skjótur. Skalt tú ikki vita, hvat er í jólakalendaranum í morgun? (*Árant fer treyður at vita, har hongur ein pakki, sum hann koyrir upp. Nú kemur pápin inn*).

Pápin: Nú, hvat hevur tú fingið í dag? (*bíðar*) Oy, oy, oy, oy. Autografin hjá Ova. (*við konuna*) Nú hon sjálv, klokkan gongur. Hvussu verður við Ásu í dag? (*setur seg*) Eg vakti hana, hon verður heima í dag?

Mamman: Ja, læknin segði, at vit áttu at hava hana heima, til skúlin byrjar aftur eftir nýggjár. Tá ið fólk hava hapt heilaskjálvta, eiga tey at vera ógvuliga varin, Mortan.

Pápin: Ja, stakkalin. Synd var í henni. (*Við Árant*) Ansa tær, tá ið tú súkklar, Árant. (*við konuna*) Hugsa tær Anna, skaðin kundi verið upp aftur storri;

Mamman: Tú talar ikki um hatta, Mortan, nú kemur hon. (*Inn kemur Ása í náttkjóla*) Nú var Ása her. Kom og set teg her, góða. Omma fer at vera inni hjá tær. So kunna tit báðar hugna tykkum.
Mamma er liðug á skrivstovuni á middegi í dag. Eg fari helst til handils á veg heim. (*Uggandi*) Men tá ið omma er her, gongur fyrraparturin skjótt, tað veit eg. (*Mamman leggur sær tað neyðuga niður í eina tasku, tey trý pjakast við at fara. Ása fer yvir til jólakalendaran. Árant skimast eftir skúlataskuni*)

Pápin: (rótar í lummanum, hyggur at klokkuni) Hvar í hundarnar eru billyklarnir? — Ger teg til, Árant, skalt tú við mær. (*Pápin fer út og Árant aftaná. Mamman hevur latið seg í frakka og húgvu, og Ása hevur okkurt, ið var í kalendaranum*)

Ása: Mamma, eitt endurskin. Lova mær at heingja tað upp á frakkan hjá tær. Tað er líka so umráðandi hjá vaksnum sum hjá börnum at nýta endurskin.

Mamman: Takk fyri, barnið. Far nú og lat teg í (*kyssir hana*). Omma fer at vera her nú. (*Pápin kemur enn einaferð inn at leita eftir billyklunum. Ása fer ljódliga út*)

Árant: Babba, lykilin stendur í bilinum. (*vendir sær á*) Nú er Mallomma her. (*Pápin og Árant fara avstað*)

Omman: Nú var eg nakað sein. Far bara Anna, er Ása ikki uppi?

Mamman: Jú, hon er inni í kamarinum og letur seg í. So vóni eg, at tað gongst væl. Adjø, mamma.

Omman: Adjø. (*Omman tekur okkurt upp úr taskuni. Hon syngur ella murrar okkurt jólalag (Eg gleðist so hvort jólakvöld). Fer út við frakkanum, kemur inn aftur og ruddar av borðinum. Ása kemur inn*)

Ása: Hey omma, gott at sleppa frá at vera einsamøll. Hvæt skulu vit finna uppá at gera, omma?

Omman: Eg veit ikki Ása. Tað kundi verið so mangt. Ætlar tú kanska at síggja video?

Ása: (*slær á nakka*) Nei, tað skal eg ikki. Nú er tað bara Árant, sum situr og glöðir. Öll hini eru móð av tí.

Omman: Eg hugsi so við. Okkurt annað er at takast við ein myrkan vetrarmorgun. Sig mær, Ása. Hava tit keypt tykkum jólatræ?

Ása: Ja, babba keypti tað í gjár. Vit taka tað inn í annaðkvöld. Hevur omma fingið nakað.

Omman: Um eg havi? Jú, eg skal siga tær eitt. Mallomma var á bingo í gjárkvöldið...

Ása: Tú vanst ikki eitt jólatræ?

- Omman:** Jú, gamla míن. Eg vann eitt jólatræ, ið er so stórt (*visir Ásu*), og tað kann eg hava, so leingi eg livi, tí tað kastar ikki nálirnar.
- Ása:** (*spilar eyguni upp*) Á, vanst tú eitt sovorðið. Altso tú varst heppin, omma.
- Omman:** Ja, heldur tú ikki – í gjárkvöldið var tað jólabingo – har var marcipan, konfekt, dunnur, gæs, jólabond og jólaplátur, karamellur og alt möguligt, ja, og jólatræið – tað vann eg, og sum eg var glað.
- Ása:** Altso, altso, jólatræ, ið ikki fólnar. (*hugsar*) Eitt, sum verður beint burtur og tikið fram hvørji jól, er tað ikki lögjöld, omma?
- Omman:** (*í djúpum tonkum*) Veitst tú hvat, Ása, tá ið eg var so lítil sum tú, tá høvdu vit eisini eitt jólatræ, ið vit goymdu. Tað var goymt undir væðingini. Hetta træið tolku vit so fram hvørji jól. Tað var eitt skaft, ið abbi hevði smíðað. Vit prýddu tað so við mosa, silkipappíri, kramarhúsum og sovorðnum. Tá vóru hvørki peningur ella umstøður at útvega sær hesi rættiligu jólatræini.
- Ása:** Fortel, omma, fortel mær okkurt um jólini fyrr.

- Omman:** Jú, so víst skal Mallomma tað. Lat meg fyrst greiða tær eitt sindur Ása, tú ert so frísut. (*Hon greiðir*) Tú fært meg at hugsa um ein tollaksmessumorgun fyrir 50 árum síðani. Tú hefur næstan so langt hár, sum omma hevði tá.

2. partur

1936 *Vit siggja eitt hugnaligt rúm. Á einum beinki sita Jógvan, Jóannes og Janus. Teir eru í mynstrutum troyggjum, gummiskóm og hava krossfisk á høvdinum. Teir hava hvør sín bita og krúss í hondini. Mamman stendur og flættar Malla, ið situr á einum stóli.*

Mamman: Nú, Malla, dugir tú jólaørindið?

Malla: Ja, hoyr, vita um eg dugi tað:

»Dejlig er den himmel blaa,
lyst det er at se derpaa,
hvor de gyldne stjerner blinke,
hvor de smile, hvor de vinke
os fra jorden op til sig.

- Mamman:** Jú, hatta dugdi tú væl og virðiliga. Gamli Grundtvig dugdi so sanniliga eisini. (*Inn kemur ein javnaldur hjá Mallu, Sunneva. Hon setur seg tigandi niður, tekur upp úr fyriklaðlummanum eitt band, sum hon situr og spælir við*)
- Mamman:** Nú var Sunneva her. Hvussu livir abbi tykkara í morgun?
- Sunneva:** Mamma sigur, at hann er nógv batnaður. Helst fer hann at kunna lesa lesturin jóladag.
- Mamman:** So man tað fara at javna seg.
- Malla:** Dugir tú jólaørindið Sunneva?
- Sunneva:** Jú, bæði frammanífrá og aftanífrá. (*Jógvan, Jóannes og Janus apa sær og syngja fyrstu reglu. »Dejlig er den himmel blaa«.*
- Mamman:** (*hóttandi*) Tit vita, tit ikki skulu syngja við mati í munnum. (*Hon er nú liðug at flætta Mallu*)
- Malla:** Nú kann eg fara í skúla (*Sunneva resist og Malla fer yvir og kyssir mammuna á pannuna, sum signar dóttrina: I faderens, sønnens og Hellige åndens navn*).
- Mamman:** Jesus fylgi tykkum, gentur, verið nú so góðar í skúlanum. Farvæl. (*tær fara; hon vendir sær móti dreingjunum*) Tit skulu ikki í skúlan fyrr enn eftir morgunmatartíman. Í morgin er jólaaftan, vita tit, so okkurt er hjá tykkum óvitum at fáast við til høgtíðina. Pápi tykkara fer eftir torvi, tá ið hann hevur verið hjá kúnni, men tykkum fari eg at senda oman í handilin at keypa. (*Dreingirnir reisast, taka í troyggjurondina hjá hvør øðrum og ganga í rossafylgi*)
- Mamman:** Jógvan, fjeringapund av kaffi, Jóannes, tvey lodd av rosinum, Janus, upp í skálina av grønsápu. Hvæt segði eg so? (*peikar á hvønn teirra*)
- Jógvan:** Fjeringapund av kaffi.
- Jóannes:** Tvey lodd av rosinum.
- Janus:** Upp í skálina av kaffi.
- Mamman:** Nei, Janus, eg segði....

- Janus:** Grønsápu.
- Mamman:** Verið nú so fólkaligir dreingir, og trokið tykkum ikki fram at skivuni. Eg skuldi átt nakrar krónur eftir á cassabókini fyrir troyggjuna, eg avreiddi í seinastu viku. (*Teir fara*)
- Mamman:** Kanska skuldi eg pakkað børnunum jólagávuna inn nú beinanvegin. Jú, tað geri eg. (*Fer út og er skjót inn aftur við lítlari eskju. Áskoðararnir fáa eina hóming av, hvat er í eskjuni. Nú kemur pápin inn í latin heit klæði*)
- Pápin:** Kúgvin kálvar neyvan fyrr enn millum jóla og nýggjárs. Eg fari nú eystur á Háls eftir torvi. Líggjas í Innistovu og eg fara í felag. (*konan gevur honum eina drekkafløsku í hosu*)
- Mamman:** Her hefur tú ein flógván munn. Kalt og tungt er at fara á torvheiðar í morgun, Pætur.
- Pápin:** Á væl signaða, tú ert so umhugsin og vitug, Brita í Ólavsstovu. Men so fari eg. (*Setur føroyska húgvu á høvdið*)
- Mamma:** (*Fylgir honum út*) Jesus veri við tær. (*Hon fæst við at pakka inn, nú kemur Sanna inn á gólvíði*)
- Sanna:** Góðan morgun, Brita, tað er bara eg. Hevur kúgvin kálvað?
- Mamman:** Ánei, Pætur væntar ongan kálv fyrr enn í nýggja árinum.
- Sanna:** Tað skilji eg. Hvæt fæst tú við í morgun? (*forvitnislig*)
- Mamman:** Jólagávuna til óvitarnar.
- Sanna:** Ája, sum tíðirnar broytast, Brita. Í okkara uppvækstri vóru vit hjartansglað fyrir rosinurnar í kramarhúsínum og bróstsukurið, ið vit fingu jólamorgun. Tað er óvani, hetta at taka upp útlendskan síð. Ja, tað líkist ongum. Hví skulu fólk geva hesar dýru gávurnar? (*hon nærkast borðinum forvitin*) Hvæt fáa tey meðni?
- Mamman:** Dreingirnir fáa skóleistar, og Malla fær hesa vøkru bókina um Snjóhvítu hjá Símunum av Skarði.
- Sanna:** Tað skal eg halda, tað er ikki eiti á. (*Dreingirnir koma aftur við tí, teir hava keypt, mamman breiðir skundisliga okkurt oman yvir borðið, krógvær likasum gávurnar*)

- Jógvan:** Vit fara oman á skúlagið at stikla hornaklingur.
- Mamman:** Farið so beint í skúla, tá ið lærarin rópar tykkum. (*Teir fara*)
- Sanna:** Eg skal í handilin at keypa mær pipar til jólaknettini, so eg ynski tykkum gleðilig jól í Ólavsstovu, áðrenn eg fari. 2. jólakvöld síggjast vit til jólatræ í skúlanum.
- Mamman:** Jú, tað gera vit. Gleðilig jól og heilsa mær gomlu móður tíni. Farvael (*Sanna fer, og ljósið sloknar*).

3. partur

- 1986** *Sama rúmið sum í 1. parti. Á pallinum sita omman og Ása. Juðt sum vit sóu tær, tá ið 1. partur endaði.*
- Ása:** Omma, Jógvan, Jóannes og Janus – eru tað Jógvan ommubeiggi og teir?
- Omman:** Ja, og Jóannes, tað er ommubeiggi tín, sum flutti til Amerika í 1947, og sum ongantíð hevur verið heima aftur.
- Ása:** Og Sunneva, var tað hon, ið var inni hjá tær á ólavssøku?
- Omman:** Ja. (*Tað verður bankað uppá, og inn kemur ein ung kona*)
- Sigrid:** Góðan dag. Eg ætlaði at hyggja til Ásu. Eg eiti Sigrid Jacobsen. (*Omman tekur í hondina á tí fremmandu og ger tekñ til Ásu*)
- Omman:** Gerið so væl og setið tygum.
- Sigrid:** (*setur seg*) Jamen, her situr jú Ása, og væl stendur til, ætli eg. Tað voru hon og eg, ið bóru saman í ferðsluóhappinum. Hon fekk skaða í høvdið, og tí vildi eg vita, hvussu til stendur.
- Omman:** Ja, tit voru tvær av teim mongu, ið dagliga verða löstaðar í ferðsluni. Hvussu barst tað á?
- Sigrid:** Tað er ilt at siga. Sýnið var ringt, og ferðslan nógv. Ása hevði onga lykt á súkklni, so eg sá hana ikki. Helst voru vit samsekar.
- Omman:** Fingu tygum nakran snudd?
- Sigrid:** Nei, tað var ikki stórvegis – bilurin fekk eina buklu, tað var alt. Hvussu livst, Ása, tú ert ikki farin aftur í skúla?

Ása: Nei, eg fari eftir jólaferiuna. (*Tekur seg upp til høvdið*) Jú, nú haldi eg, at eg livi betur í høvdinum.

Omman: Vilja tygum ikki hava ein drekkamunn?

Sigrid: Eg fari til arbeiðis, nei, túsund takk.

Eitt smáting havi eg í taskuni til tín, Ása. Goym tað til jólaaftan. (*Gevur henni*) Ger so væl og gleðilic jól.

Ása: Túsund takk og gleðilic jól. (*Ása vendir og snarar pakkanum, meðan omman fylgir Sigrid út*)

Omman: Farvæl og takk fyri, at tygum hugdu inn.

Sigrid: Sjálv takk, heilsíð húsfólkunum. Farvæl. (*Omman er aftur á pallinum*)

Ása: Hon er fitt, Sigrid, heldur tú ikki omma?

Omman: Jú, so vissuliga er hon fitt.

Ása: Omma, tú vart so verri enn so liðug at fortelja um jólini í Ólavstovu. Fortel meir.

Omman: Tú fært meg at hugsa hálva øld aftur í tíðina í morgun, Ása. Jólaaftan var tað, at pápi míni, sum var langabbi tín, kom inn í Ólavstovu við tí bera jólatrænum.

(*Ljósið slóknar, vit eru aftur í 1936*).

4. partur

1936 *Sum í 2. parti. Pætur kemur inn við einum heimagjördum jólatræi.*

Pætur: Nú kunnu vit heingja upp á træið. (*Rópar*) Hvar ert tú, konan?

Mamman: (*langt burtur*) Eg komi í stundini. (*Hon kemur inn á pallin við eini eskju í hondini*) Eg havi verið úti undir væðingini eftir jólaprýði. Best vit heingja hetta upp, áðrenn børnini koma. Tey eru niðri hjá abbasystur við eini jólakaku. Um góðan tíma er heilagt, so vit gera bara skjótt av. (*Tey kvika sær at heingja uppá og práta*)

Pætur: Eg lovaði teimum niðri í Stovu ein bita av jólaseyðinum. Hvatt sigur tú, konan?

Konan: Jú, Pætur, teimum geva vit av hjarta ein feskan bita burturav. Ikki er stuttligt hjá Binu at hava mannin liggjandi á songini tuberkla-sjúkan. Bina stríðist frá tíðliga á morgni til seint á kvöldi — nóg eiga tey børnini.

Pætur: Ja, trøngligar eru umstøðurnar hjá teimum niðri í Stovu. Beiggja sín misti hon undir Íslandi í vár, og mamman fer av teringi í bestu hoyggingartíð. Sanniliga hevur hon í árinum, sum fer, verið hart rakt.

Konan: Ja, gævi árið, ið kemur, sær ljósari út hjá teimum. Úti í heiminum ljóðar heldur ikki frá góðum tíðum.

Pætur: Bara vit fáa frið, sum búgva í Føroyum. Eg ræðist hesi skipini, sigla undir vatninum. Flogførini hoyra og síggja vit, men hesum ránsmonnunum undir vatnskorpuni hava vit ongan grunsil av.
(Tað bankar varisliga, inn kemur Bina niðri í Stovu, hon hevur eitt fat í hondini)

Bina: Sum her er fjálgkt og hugnaligt inni. Tað sær næstan út, sum at eg gangi biddaragongd, *(víssir teimum fatið)* men Pætur bað meg ganga inn og fáa ein bita av geldseyðinum.

Konan: Einki gongur tú biddaragongd. Hvussu er vorðið niðri hjá tykkum, Bina?

Bina: Ikki er tað ov væl vorðið. Men eg havi fingið eitt sindur av fiska-soði niður í Mikkjal í dag. Og tað styrkir hann so væl. Hann verður helst skjótt aftur á sanatoriinum, tíverri.

5. partur

1986 sum 3. partur.

Ása: Omma, hvussu varð so við tí sjúka manninum? Gjørdist hann frískur?

Omman: Nei, góða. Hann fór suður aftur á sanatorið, og páskadag varð hann borin í kirkjugarðin. Tá var einki, ið æt einkjupeningur ella barnastudningur, men kortini fekk Bina børnini undan, og hon skyldaði ongum nakað.

Ása: Gott, at so gott sum eingir tuberklar eru til longur, omma.

Omman: Ja, men í dag er so nógv annað álvarsligt, ið vit einki vistu um tá — eitt nú ferðsluóhappini. (*Árant kemur brestandi inn, blakar skúlataskuna inn*)

Árant: Eg fari oman á Vaglið — GHM spælir har niðri.

Omman: Skalt tú ikki hava okkurt at eta?

Árant: Nei, eg fari at keypa mær chips heldur (*hann fer*).

Omman: Neyðars tenn, og um jólini fáa tenninar helst av at vita. Ná, eg má gera meg lidna at siga frá jólunum, sum eg minnist tey sum lítil smágenta.

6. partur

1936 *Sum 4. partur. Á pallinum dansa væklødd og greidd Jógvan, Jóannes, Janus, Malla og Sunneva 3. ørindi av Hr. Sinklar. Pápin og mamman koma inn betur klødd enn í 4. parti.*

Pápin: Nú gevast tit. Tit skulu sleppa at royna tykkum við Sinklari nýggjársaftan. Sunneva, tey bíða helst eftir tær hjá tykkum.

Mamman: Jú. Sunneva góða, nú er so mikið seint. Her hevur tú eina kleynu. (*gevur henni úr eini skál*) Ber bestu jólaheilsanir heim við frá okkum.

Sunneva: Takk og gleðilig jól. — Góðanátt.

Pápin: Setið tykkum börn. (*Tey setast við borðið við samanlögðum hondum, síðani seta foreldrini seg. Tey syngja:*)

Ímeðan mangur svangur er,
vit kunna setast niður her
og fáa mat so hjartans glað.
O, Guð, vit takka fyrí tað.

(*Tey eta úr stórum trogi, ið stendur mitt á borðinum, eta við hondunum*)

Mamman: Hetta er góður fiskur. Molið nú einki niður á gólvíð.

Pápin: Og sperðilin er ikki at forakta.

Mamman: Tá ið liðugt er at eta, fara vit inn í góðustovu at hoyra pápa lesa jólaevangeliið, og so syngja vit jólaørindið. Eg havi kynt við torvi, so í kvöld verður eingin kaldur har inni. Pakkarnir, tit eiga, skulu tit lata liggja til jólamorgun.

Pápin: Ja, mamma ber fruktgrejt inn í stovuna til tykkara (*við mammuna*) og til okkum bæði gomlu er ein kaffimunnur góður. (*Pápin og dreingirnir fara friðarlíga út*)

Malla: Skulu vit fara inn nú, mamma?

Mamman: Ja, latum okkum fara.

Malla: Kann eg sleppa at tendra ljósini í vindeyganum?

Mamman: Sjálvandi. (*gevur henni svávuldós*) (*tær fara út*)

7. partur

1986

Omman: Hetta var so tað, unga dama.

Ása: Ja, men hatta var heilt áhugavert. (*Lurtar*) Eg hoyri mammu nú. Endiliga kom hon aftur. (*Mamman kemur inn »fullfermd«*).

Mamman: (*Puffar ófört*) Oyje, eg eri móð. Í býnum var so nógv ferðsla, og uttan fyrir SMS var alt eitt kaos.

Ása: Mamma, fara vit í kvöld at pakka jólagávurnar inn?

Mamman: Tað fara vit, bara eg ikki sovni, áðrenn kvoldið kemur. Eg hevði ætlað mær at bakað okkurt. Gott at fáa dunnurnar steiktar uppi á Hotel Borg. So sleppa vit frá tí.

Omman: Og rísdessertina. Hana geri eg (*filmar*).

Ása: Sigrid Jacobsen var her í dag. Hon gav mær henda pakkan.

Mamman: Fitt av henni at hugsa um teg.

Omman: (*reisir seg*) Nú fari eg at gera míni ørindi. Men í annaðkvöld síggjast vit her til jólahald. (*Hon fer*)

Ása: Farvæl omma, takk fyrir hugnalötuna.

8. partur

1936 *Pallurin er tómur, vit hoyra bara sang.*

Eg gleðist so hvört jólakvöld,
tí Jesus föddist tá,
tá lýsti stjörnan sum ein sól,
lag sungu einglar tá.

Síðani Á barnaárum ungu
við jólajós eg spældi mær,
eg tendraði og sløkti
og hjartans fegin var.

(*Inn kemur Malla, tekur varisliga jólatræið*)

Malla: Hetta mugu vit hava inn í góðustovu. (*Fer, men vendir aftur*) Vit hava gloymt at geva Fok válgaran. (*Tekur ein válgara av bordinum*)

9. partur

1986 *Jólatræið er tendrað, fullrokað av gávum, pyntað eru öll, Árant, Ása, pápin, mamman og omman. Áran spælir við fjarstýrdan bil.*

Árant: Jubí, jubí, hetta er stuttligt.

Ása: Henda taskan riggar væl, halda tit ikki? (*Svingar. Omman leggur nøkur jólappír og bond væl saman. Öll eru í jólahýri*)

Omman: (*Vendir sær ímóti áskoðarunum*) Ikki vil eg, at nakar gloymir, hví vit halda jól. Vit eiga at tendra ljós á jólum at minnast, at Jesus-

barnið varð fött. Hesi ljós skulu skína í hvønn krók. Og tá ið ljósini eru niðurbrunnin, og alt tekur at dimmast, tá eiga vit ikki at gloyma, at jólastjörnan altið lýsir. Tá smáar og stórar hendur taka saman um jólatræið, syngja vit av hjarta:

O gævi eg kundi sungið so,
tá gleddist Jesu lund,
tí eg við var Guðs kæra barn
á halgu skírnarstund.

Glerpípur bráðna, kavin tiðnar, og árstíðir skifta. Okkara lítla tilvera stevnir á gátuførar leiðir — men heimsins frelsari livir. Hetta er okkara boðskapur í leikinum, vit kallaðu Jólaløtur.

(*Allir leikararnir koma inn, og pallurin 1936 og pallurin 1986 eru alljósir. Tey syngja:*

Jólatræið pyntað er,
grøna greinin kurvar ber.
Børn í stási sláa ring,
dansa so um gólv íkring.
(*taka saman við Jólatræið*)
Jólaklokkur ringja brátt
út um heimin jólanátt.

Hví vit halda jól, er tí,
Jesus kom inn heimin í,
veitti okkum ljós og trygd,
álit hava vit øll bygt
á hitt halga Jesu navn,
sum vit hava fyri stavn.

